

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEMREPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců JUDr. Pavla Molka a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **M. M.**, zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 8. 2016, č. j. 17 A 85/2015 - 29,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Horšovský Týn (dále „správní orgán I. stupně“) ze dne 22. 6. 2015, sp. zn. PO 11930/2014, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), kterého se měl dopustit tím, že dne 26. 11. 2014 jako řidič motorového vozidla nepředložil při silniční kontrole na výzvu policisty řidičský průkaz, přestože byl vyzván, aby předložil „*doklady potřebné k řízení a provozu vozidla*“. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč. Zároveň mu byla uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 1 000 Kč.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolání, které žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 5. 10. 2015, č. j. DSH/10778/15, a napadené rozhodnutí potvrdil.

II.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, kterou krajský soud zamítl výše označeným rozsudkem. Krajský soud nepřisvědčil žalobcovým tvrzením, že výzva formulovaná policistou k předložení dokladů potřebných k řízení a provozu vozidla nebyla dostatečně určitá a srozumitelná pro dosažení jejího účelu, ani tvrzení, že řidičský průkaz měl při kontrole u sebe a nepředložil jej jen proto, že k jeho předložení nebyl vyzván.

III.

[4] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodu nesprávného posouzení právní otázky krajským soudem ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V závěru kasační stížností též obecně poukázal na nedostatečné odůvodnění napadeného rozsudku, uplatňuje tedy též kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[5] Stěžovatel trval na tom, že měl při kontrole u sebe všechny doklady uvedené v § 6 odst. 8 písm. a), b) a c) zákona o silničním provozu, včetně řidičského průkazu. Z povinnosti mít u sebe všechny zde uvedené doklady však nelze dovozovat povinnost řidiče automaticky je předložit při policejní kontrole, neboť tato kontrola by se mohla zaměřit jen na kontrolu některých z nich. Výzva k předložení řidičského průkazu je z hlediska právní teorie faktický pokyn a jako taková musí být jasná, přesná, určitá a srozumitelná. Jinak řečeno, řidič je povinen policistům předložit pouze takové doklady, k jejichž předložení je jednoznačně, srozumitelně a dostatečně určitě vyzván. Pojem „*doklady předepsané k řízení a provozu vozidla*“ ovšem není zákonem nijak upravený, jde spíše o „hantýrku“ používanou policisty běžně při silniční kontrole, ovšem z právního hlediska se jedná o neurčitý pojem, který zatím nebyl rozhodovací soudní praxí dostatečně konkretizován. Vyzve-li tedy policista řidiče k tomu, aby předložil „*doklady předepsané k řízení a provozu vozidla*“, pak taková výzva není závazná, neboť tento pojem není zákonem definován. Výzva k předložení dokladů přitom v sobě nemůže zahrnovat zkoušku toho, zda řidič vozidla ví, jaké doklady má mít při řízení vozidla u sebe. Pokyn „*předložte doklady předepsané k řízení a provozu vozidla*“, není explicitní výzvou k předložení řidičského průkazu. Chtěli-li policisté vidět řidičský průkaz, měli stěžovatele vyzvat k předložení řidičského průkazu. K upozornění krajského soudu, že výzva zjevně nebyla pro stěžovatele nesrozumitelná, když v reakci na ni předložil technický průkaz vozidla a doklad o pojištění odpovědnosti, stěžovatel oponoval, že předložil ty doklady, o kterých se domníval, že k jejich předložení byl vyzván, přičemž krajský soud nemůže relevantně posoudit stěžovatelovy myšlenkové pochody a hodnotit, jakých skutečností si byl v rozhodném místě vědom a jakým směrem se ubíralo jeho uvažování. Pokud

stěžovatel uvedl, že si nebyl vědom skutečnosti, že má předložit řidičský průkaz, nelze dovozovat opak ze skutečnosti, že předložil jiné doklady.

[6] Dále stěžovatel upozornil, že tvrzení krajského soudu, že na místě spáchání údajného přestupku sdělil zasahujícím policistům, že si řidičský průkaz zapomněl doma, nemá oporu ve správním spise. Ke svědeckým výpovědím zasahujících policistů nelze v tomto bodě nijak přihlížet, neboť se jedná o tzv. reprodukovanou výpověď, která není v řízení trestního charakteru přípustná.

[7] S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení mu věci k dalšímu řízení.

IV.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti pouze setrval na svém vyjádření k žalobě a navrhl, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

V.

[9] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] K obecně vznesené námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku Nejvyšší správní soud konstatuje, že napadený rozsudek splňuje kritéria přezkoumatelnosti (viz např. rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS). Kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s tedy není naplněn.

[12] Stěžovatel byl odsouzen za spáchání přestupku vymezeného v § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, tedy za to, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j) téhož odstavce, nesplnil nebo porušil povinnost stanovenou v hlavě II zákona o silničním provozu. Podstatou jeho klíčové námitky je, zda mohl být sankcionován za nepředložení řidičského průkazu na základě výzvy, která byla formulována slovy: „*Předložte doklady předepsané k řízení a provozu vozidla.*“ Právní otázka sporná mezi stěžovatelem a žalovaným je, zda byla tato výzva dostatečně určitá, tedy zda řidiči motorového vozidla vznikla na základě této výzvy povinnost předložit řidičský průkaz.

[13] Podle Nejvyššího správního soudu tato výzva byla dostatečně určitá. Za doklady potřebné k řízení a provozu vozidla je nutno považovat ty doklady, které u sebe musí řidič vozidla mít, aby mohl vozidlo řídit. Nejde o neurčitý právní pojem, jak uvádí stěžovatel, ale o běžně používané spojení, jehož obsah jednoznačně vyplývá z textu zákona o silničním

provozu. Podle § 6 odst. 8 písm. a), b) a c) zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 30. 12. 2015, musí mít každý řidič motorového vozidla při řízení u sebe řidičský průkaz, osvědčení o registraci vozidla podle zvláštního právního předpisu a doklad prokazující pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla podle zvláštního právního předpisu. Podle § 6 odst. 12 věty prvé téhož zákona je řidič motorového vozidla na výzvu policisty nebo vojenského policisty povinen předložit doklady podle § 6 odst. 8 a 9 zákona o silničním provozu policistovi ke kontrole. Není tedy pochyb o tom, že pokud je řidič vyzván k tomu, aby předložil doklady potřebné k řízení a provozu vozidla, má předložit i řidičský průkaz. Stěžovatelova argumentace údajnou nedostatečnou konkretizací tohoto spojení v zákoně a judikatuře a jeho vlastními neseznatelnými vnitřními myšlenkovými pochody a směry jeho uvažování nemůže nic změnit na jasném textu zákona, ani na zažité praxi jeho aplikace, a tedy ani na zcela správných a přesvědčivě odůvodněných závěrech krajského soudu.

[14] Stěžovatelovo tvrzení, že by se policisté hypoteticky mohli zaměřit jen na kontrolu některých z dokladů uvedených v § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu, pak nijak nesouvisí s nyní projednávaným případem, neboť ve stěžovatelově případě policisté žádné podobné zúžení kontrolovaných dokladů ve své výzvě neprovedli. Stěžovatel nerozporoval v řízení před správními orgány ani soudy, že byl policisty vyzván k předložení dokladů potřebných k řízení a provozu vozidla. Tuto formulaci použitou policisty při provádění silniční kontroly za účelem zjištění, zda stěžovatel má u sebe doklady předepsané v § 6 odst. 8 silničního zákona, je z výše uvedených důvodů třeba označit za srozumitelnou, jasnou a určitou.

[15] Stěžovatel je ostatně jako řidič motorového vozidla povinen znát normy upravující provoz na pozemních komunikacích, takže musel vědět, jaké doklady má zasahujícím policistům předložit. To nelze chápat jako *„zkoušku toho, zda řidič vozidla ví, jaké doklady má mít při řízení vozidla u sebe, nebo jaké doklady se domnívá, že policista chce vidět*“, jak uvádí v kasační stížnosti. Povinností účastníka provozu na pozemních komunikacích je podle § 4 písm. b) zákona o silničním provozu také povinnost řídit se pokyny policisty. Také proto, aby tyto pokyny mohla osoba účastnící se silničního provozu pochopit, platí podle § 3 odst. 2 téhož zákona, že *„[ř]ídit vozidlo nebo jet na zvířeti může pouze osoba, která je dostatečně tělesně a duševně způsobilá k řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti a v potřebném rozsahu ovládá řízení vozidla nebo jízdu na zvířeti a předpisy o provozu na pozemních komunikacích*“. Jinak řečeno, patří mezi povinnosti řidiče znát předpisy o provozu na pozemních komunikacích natolik, aby mohl pochopit a uposlechnout pokyny policistů. Řidič je tedy s ohledem na § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu povinen vědět, jaké doklady musí mít u sebe při řízení motorového vozidla, a na výzvu podle § 6 odst. 12 zákona o silničním provozu má povinnost tyto doklady předložit.

[16] Krajský soud navíc správně poukázal na skutečnost, že ačkoliv stěžovatel podle svých slov nevěděl, že má na výzvu policistů předložit řidičský průkaz, a nebyl o něj jmenovitě požádán, tak na výzvu *„předložte doklady předepsané k řízení a provozu vozidla*“, bez pochybností předložil technický průkaz vozidla a doklad o pojištění odpovědnosti, tedy doklady, které zákon výslovně uvádí právě v § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu, i

když k jejich předložení byl vyzván také pouze shora uvedenou výzvou, a nikoliv jmenovitě.

[17] V druhé kasační námitce stěžovatel brojí proti použitelnosti výpovědi prap. M. M., který při svědecké výpovědi v řízení před správním orgánem I. stupně dne 2. 6. 2015 vypověděl, že stěžovatel řidičský průkaz nepředložil *„s tím, že tento doklad zapomněl doma"*. K tomu je však třeba říci, že správní orgány ani krajský soud závěr o stěžovatelově vině o výpověď prap. M. k uvedenému vyjádření stěžovatele neopřely. Správní orgán I. stupně k tomu uvedl: *„Pakliže by obviněný u sebe řidičský průkaz měl, jistě by tento doklad spolu s ostatními předložil a vysoce pravděpodobná je tak verze obsažená ve výpovědi jednoho ze svědků, podle níž obviněný zapomněl řidičský důkaz doma. Otázku, zda obviněný řidičský průkaz u sebe měl či nikoliv, však městský úřad neřeší, neboť není ve vztahu k projednávanému přestupku relevantní."* Uvedená úvaha správní orgánu je zcela správná, neboť z hlediska naplnění skutkové podstaty popsaného přestupku je naprosto nerozhodné, kde se při silniční kontrole řidičský průkaz stěžovatele nacházel (zda jej stěžovatel měl v palubní desce vozidla, doma, či kdekoliv jinde). Klíčové je, že jej na výzvu policisty při silniční kontrole nepředložil. V tomto směru je v zásadě nadbytečná poznámka krajského soudu o tom, že podle jeho náhledu stěžovatel řidičský průkaz nepředložil, neboť, jak sám při kontrole uvedl, jej zapomněl doma. Nosným důvodem rozhodnutí krajského soudu i správních orgánů byl ovšem závěr o tom, že výzva ze strany zasahujícího policisty byla dostatečně srozumitelná a jasná a žalobce měl povinnost na tuto výzvu předložit řidičský průkaz, což však neučinil. Tomuto závěru, pro nějž nebyla výpověď prap. M. M. podkladem, nemá Nejvyšší správní soud co vytknout.

[18] Ani aplikace právní zásady v pochybnostech ve prospěch obviněného, které se stěžovatel v kasační stížnosti dovolává, není namístě, neboť o tom, že stěžovatel na výzvu policisty řidičský průkaz nepředložil, žádných pochyb není.

[19] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine*).

[20] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. prosince 2016

JUDr. Tomáš Foltas

předseda senátu